

наблизо се изправи нѣщо голѣмо и черно, после ясно се обрисоваха стени и покривъ на здание. Познахъ навеса на „Бѣло море“. Оставихъ тукъ коня, обадохъ се отдалечъ на часовоя и тръгнахъ къмъ поста.

Едвамъ сега предъ мене блеснаха освѣтенитѣ прозорци на поста. Ярка свѣтлина излизаше на шипове и падаше на двора, но вънъ отъ тия свѣтли квадрати тъмнината ставаше още по-черна. Въ студена и вѣтровита нощъ нищо тѣй не блазни и не привлича, както свѣтлиятъ прозорецъ на нѣкое човѣшко жилище. Приближихъ се и погледнахъ вжтре. Наистина интересна сцена. И азъ не зная, какво би било очудването на онзи, който безъ да е предупреденъ, би погледналъ тука. Петъ-шестъ души войници, стегнати, запасани съ паласкитѣ и ножоветѣ си, съ високи бѣли навои, тоя хайдушки накитъ, който е гордостъ на всѣки граничаръ, и между тѣхъ — това малко момиче съ черни коси и червена забрадка, още по-хубаво отъ ярката свѣтлина на огъня. Наблизо въ пирамида стояха пушкитѣ, надъ тѣхъ — раницитѣ. При първия знакъ всѣки грабваше пушката си и вече бѣше готовъ да посрещне каквато и да била опасностъ. Това е нѣщо обикновено на границата, и толкозъ по-странно изглеждаше присѣтствието на момичето. Колкото до рибаря, тоя старъ морски вълкъ по свой опитъ знае-